

By-li však předeslaný alimentární motiv jedním z důvodů pro pojetí právě cit. ustanovení do § 6 zák. č. 394/1922, pak znamenalo by jednání proti účelu a úmyslu zákona, kdyby se chtělo z ustanovení těchto použití normy odstavce 7 při zodpovězení sporné otázky. Přestáváť rozvedením manželství spolužití a společná domácnost státního zaměstnance, ve které dosud manželka přínosem ze své výdělečné činnosti sblevovala do jisté míry zákonnou alimentární povinnost manželovu a padá tím i motiv, který vedl zákonodárce v ustanovení odst. 7 cit. § 6 č. I k snížení nároku ženatého zaměstnance na drahotní přídavek.

Ze všeho toho, co předesláno, plyne, že státnímu zaměstnanci, jehož manželství s učitelkou veř. školy národní bylo soudně rozvedeno, nelze právem odpíratí jednotný drahotní přídavek podle II. třídy rodinné, je-li povinen pečovati o výživu rozvedené manželky.

Ve sporném případě vychází ze spisů správních na jevo, že st-l jest soudně roveden se svou manželkou, učitelkou veř. školy národní v H. a že má povinnost, přispívati jí na výživu měsíčně 400 Kč. Pak mu však podle předeslaného právního názoru přísluší právní nárok na drahotní přídavek podle II. třídy rodinné, a je nař. rozhodnutí, které stojí na opačném stanovisku, právně mylné.

Č. 4645.

Státní zaměstnanci: Účinky propočtení služební doby podle zák. č. 222/1920 a nař. 666/1920 nastávají 1. lednem 1921; za dobu dřívější se doplatky neposkytují.

(Nález ze dne 25. dubna 1925 č. 8593.)

V ě c: Inž. Viktor H. v Praze proti ministerstvu financí o propočítání služební doby.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — —

St-l zastává názor, že čini-li celková započtená lhůta více než součet lhůt časového postupu a čekatelské doby potřebných pro dosažení nejvyššího stupně platového nejvyšší hodnostní třídy dosažitelné postupem časovým, se má zařazení provésti k e d n i, ke kterému se dospěje připočtením čekatelské doby a lhůt časového postupu pro dosažení posledního stupně nejvyšší hodnostní třídy počínaje ode dne nastoupení služby. To jest u st-le den 1. března 1913 a přísluší mu proto již od t o h o t o dne požitky VI./4. hodn. třídy. St-l úsudek tento odůvodňuje tím, že zásadní pravidlo čl. I. § 1 nař. 666/1920 předpokládá, že zák. č. 541/1919 byl de facto účinným již v době, kdy ten který zaměstnanec službu nastoupil. § 6 zák. 222/1920 má po názoru stížnosti jen ten význam, že s p l a t n o s t příslušných částek k propočtení resultujících nastane nejpozději dnem 1. ledna 1921, kdežto § 17 nař. 666/1920 má jen ten význam, že započtení a propočtení celkové služ. doby provésti jest až k e d n i 1. ledna 1921. Ze žádného z těchto ustanovení neplyne však, že by v § 1 zák. 222/1920 uvedené zařazení do požitků příslušné hodn. tř. a stupně mělo se státi obecně 1. ledna 1921. Propočtení celkové

služební doby tímto způsobem stalo by se do jisté míry zbytečným, bylo by zbytečným uváděti ve vyřízení přihlášky »den nároku«.

Nss nemohl se k tomuto názoru stížností zastávanému přikloniti. Zákon č. 222/1920 stanovil, že státním úředníkům, na něž se vztahují ustanovení zák. č. 541/1919, a kteří byl před účinností jeho v úřad dosazeni, propočítává se jejich celková služební doba, započítatelná (započítaná) pro zařazení a postup v dosavadním služebním poměru, podle čekatelské doby a podle lhůt časového postupu, stanovených zákonem č. 541/1919 pro skupinu, jíž se týče, a podle takto dosaženého výsledku nastane zařazení požitků příslušné hodn. třídy a příslušného stupně služného. Účinnost tohoto zákona stanovena byla v § 6 nejpozději dnem 1. ledna 1921. Nař. č. 666/1920 provádějíc § 6 cit. zák. stanovilo pak v § 17, že započtení a propočtení provede se k e d n i 1. l e d n a 1921 podle ustanovení tohoto nařízení, platných pro započtení a propočtení ve služebním poměru, v n ě m ž d o t ě n ý z a m ě s t n a n e c j e d n ě 1. l e d n a 1921.

Z těchto ustanovení plyne zcela jasně, že účinky propočtení služby mohou se jevit i t e p r v e o d 1. l e d n a 1921, z čehož se podává ten další důsledek, že o nějakých doplatcích jako důsledku propočtení služební doby za dobu před 1. lednem 1921 nemůže býti vůbec řeči. Pro názor, že by u úředníků, jejichž započítatelná doba jest delší, než součet čekatelské doby a lhůt časového postupu potřebných pro dosažení nevyššího časovým a platovým postupem dosažitelného platu, měla se služební doba propočítati k jinakému termínu než ke dni 1. ledna 1921, neskýtá ani zák. č. 222/1920 ani nař. 666/1920 nižádné opory.

Základní pravidlo čl. I. § 1 nař. 666/1920, že propočtení služební doby státních zaměstnanců, na něž se vztahují ustanovení zák. č. 541/1919, provéstí jest tak, jako by byl zákon tento účinným již v době, kdy zaměstnanci ti nastoupili službu, není ničím jiným než výkladem § 1 zák. 222/1920, podle něhož se má služ. doba propočísti »podle lhůt časového postupu stanovených zákonem č. 541/1919« a neznamená nic jiného, nežli že měřítkem pro zařazení do požitků příslušné hodnostní třídy a stupně služného jsou j e d i n ě postupové lhůty zák. 541/19 a sice p r o c e l o u i minulou dobu služební. Fikce, kterou čl. I. § 1 nař. 666/1920 objasňuje ustanovení § 1 zák. 222/1920, nemá tedy toho významu, že zák. 541/19 byl de facto účinným již v době, kdy ten který zaměstnanec službu nastoupil. Důsledek názoru stížností zastávaného by byl ten, že by se musily poskytnouti doplatky eventuálně za c e l o u dobu služební, a to ve všech třídách hodnostních a stupních platových, do kterých by se byl úředník dostal, kdyby, jak stížnost za to má, zák. č. 541/1919 měl býti pokládán za účinný již v době, kdy úředník ten do státní služby vstoupil.

Má-li st-1 za to, že může svůj nárok opírat i o tu okolnost, že úřad I. stolice uvedl určitý den dávno minulý za den nápadu, činí tak vzhledem k hořejším vývodům bezdůvodně, při čemž soud neměl příčiny v daném případě zkoumati, zda nějaký a jaký jiný význam uvedení tohoto dne nápadu přísluší.

Jest proto stížnost ve všech svrchu uvedených směrech bezdůvodná. — — —